

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **T. S.**
státní příslušnost Ázerbájdžánská republika
pobytem Pobytové středisko Havířov, Na Kopci 5, 735 64 Havířov
právně zastoupen Mgr. Karin Poncza Hadwigerovou, advokátkou
sídlem Příčná 327/1, 736 01 Havířov

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. OAM-534/ZA-ZA11-ZA05-R2-2020

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. OAM-534/ZA-ZA11-ZA05-R2-2020, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

- III. Ustanovené zástupkyni žalobce Mgr. Karin Poncza Hadwigerové, advokátce, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve výši 6 800 Kč, která jí bude proplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 30. 9. 2022, č. j. OAM-534/ZA-ZA11-ZA05-R2-2020, nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Podstatný obsah správního spisu a dosavadní průběh řízení

2. Z hlediska skutkových zjištění, která mají vztah k žalobě a napadenému rozhodnutí, vzal krajský soud ze správního spisu žalovaného za prokázáno, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 18. 8. 2020. Tvrzeným důvodem žádosti o mezinárodní ochranu je obava ze státních orgánů Ázerbájdžánu, neboť odmítl spolupracovat s jejich tajnými službami. Své potíže v zemi původu žalobce též dával do souvislosti s křesťanskou vírou.
3. Ve věci žalobce žalovaný prvně rozhodl rozhodnutím ze dne 13. 11. 2020 tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu mezinárodní ochranu neudělil. Stejně rozhodl i v případě manželky a nezletilého syna žalobce samostatným rozhodnutím.
4. Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 8. 3. 2021, č. j. 18 Az 62/2020-33, žalobu žalobce jako nedůvodnou zamítl.
5. Nejvyšší správní soud ke kasační stížnosti žalobce rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 8. 3. 2021, jakož i rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 11. 2020 rozsudkem ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 Azs 81/2021-43, zrušil. Souhlasil s názorem krajského soudu, že žalobcem tvrzené pronásledování v souvislosti s jeho vírou nebylo prokázáno; resp. skutečnosti, s nimiž žalobce spojoval své pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nemají přímou souvislost s azylově relevantními důvody. Neztotožnil se však již se závěry učiněnými ve vztahu k tvrzené vážné újmě ve smyslu § 14a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dle kasačního soudu žalovaný své závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, resp. nezjistil skutkový stav dostatečně tak, aby kategorický závěr o neexistenci hrozby vážné újmy, mohl obstát. Dle Nejvyššího správního soudu se žalovaný nedostatečně zabýval otázkou vyhrožování žalobci ze strany tajných služeb. Nejvyšší správní soud uložil žalovanému, aby v novém řízení posoudil výpověď žadatele v kontextu se zprávami o zemi původu a zabýval se otázkou a postavením tajných služeb a jejich fungováním v zemi původu.
6. Pro úplnost krajský soud dodává, že kasační stížnost rodinných příslušníků žalobce proti zamítavému rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 3. 2021 byla Nejvyšším

správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením ze dne 16. 3. 2022, č. j. 7 Azs 82/2021-55. Kasační soud neshledal, že důvody uváděné otcem je třeba automaticky vztáhnout i na zbývající členy rodiny.

7. Ve správním řízení, které následovalo po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu, žalovaný dne 23. 8. 2022 provedl doplňující pohovor, v němž žalobce upřesnil, že když hovoří o KGB, myslí tím ministerstvo národní bezpečnosti. Poprvé s KGB přišel do kontaktu v roce 1994 nebo 1995, když pracoval na velvyslanectví USA. Kontaktovali jej celkem čtyřikrát nebo pětkrát, naposledy v květnu 2019; vybrali si jej pro jeho výcvik u speciální jednotky, v minulosti byl v Afghánistánu; jeho dědeček pracoval v kontrarozvědce. Když byl osloven v roce 1997, tak s KGB nespolupracoval, avšak dříve v roce 1993 ano, tehdy pracoval na finské ambasádě jako ochranka. Po oslovení v roce 2019 s KGB odmítl spolupracovat, hrozili mu, že má malé dítě a může mít problémy. Rozhodl se situaci řešit odjezdem do Evropy. Reakce na odmítnutí spolupráce byla vlažná, nabídli mu odměnu, což odmítl. Ze země původu vycestoval bez obtíží, cestu dlouho připravoval, zakoupil zájezd a věci zanechal doma, aby si ostatní mysleli, že se vrátí. Jako výhrůžku vnímal slova příslušníka KGB „podívej se, máš syna“. V případě návratu se obává o manželku a syna. Po roce 2019 jej tajné služby kontaktovaly ještě několikrát telefonicky, avšak žalobce s nimi nehovořil. Na podporu svých tvrzení doložil kopie dokladů o působení na finské ambasádě z devadesátých let, fotografie ze křtu a vizitku restaurace, v níž pracoval.
8. Správní orgán vycházel při vydání napadeného rozhodnutí ze dne 30. 9. 2022 z výpovědi žalobce, jimi doložených materiálů a těchto informací o zemi původu:
 - informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky ze dne 9. 4. 2019: „Křesťané v Ázerbájdžánu – demografie, legislativa, ochranné mechanismy a postavení ve společnosti“;
 - informace téhož odboru, Ázerbájdžán, bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 11. 7. 2022;
 - informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky, č. j. 110178-6/2020-LPTP, ze dne 21. 5. 2020: „Křesťané a konvertité ke křesťanství“;
 - zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) 2021 (publikováno 2020);
 - přehled údajů o zemi, Ázerbájdžán: Informace OAMP, Policie. Obecné informace, zákonný rámec, ochranné mechanismy a kapacity ze dne 31. 8. 2020.
9. Žalobce se dne 1. 9. 2022 seznámil s podklady pro rozhodnutí. Doplnil, že se situace v jeho zemi původu bohužel zhoršila.
10. Napadeným rozhodnutím ze dne 30. 9. 2022 žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle žádného ustanovení zákona o azylu. K tvrzeným problémům s tajnými službami žalovaný konstatoval, že žalobce byl tajnými službami v období let 1995 až 2000 kontaktován asi pětkrát, naposledy v roce 2019 s nabídkou spolupráce, kterou odmítl, na což bylo reagováno slovy: „podívej se, máš syna“, což žalobce vnímal jako výhrůžku. Žalovaný konstatoval, že problémy žalobce v zemi původu nejsou azylově relevantními a nedosáhly takové závažnosti, aby se dalo uvažovat o pronásledování. Důvodem vycestování žalobce je dle žalovaného nejednoznačné vyjádření příslušníka tajné služby, které dle správního orgánu lze vyložit i jinak než výhrůžku; vzhledem k širšímu kontextu

se však dle žalovaného o výhrůžku nejednalo. Žalovaný konstatoval, že žalobce již v minulosti spolupráci s tajnými službami odmítl a problémy nikdy neměl. V posledním případě legálně a bez problémů opustil zemi původu, po odmítnutí spolupráce v roce 2019 nebyl žalobce vystaven žádnému postihu či problémům. Správní orgán nevidí žádné okolnosti, které by svědčily o budoucím ohrožení žalobce v případě jeho návratu do vlasti. Obavy žalobce označil žalovaný za pouhou spekulaci, která je založena na nejasném vyjádření jednoho z příslušníků tajné služby, které si žadatel vyložil jako výhrůžku, což správní orgán považuje za nepřesné a zveličené. Dle žalovaného žalobce neuvedl skutečnosti, které by svědčily pro jeho možné budoucí ohrožení v zemi původu. Správní orgán ve vztahu k činnosti policejních orgánů v Ázerbájdžánu citoval ze zprávy OAMP ze dne 31. 8. 2020, která upozorňuje na problematické aspekty činnosti policie. Věnoval se otázce nepřiliš dobře fungujícího vymáhání dopravních pravidel, vyšetřování případů domácího násilí a tzv. malé korupce. Doplnil, že existuje zvláštní odbor vnitřního vyšetřování, jehož pracovníci dohlíží nad dodržováním zákonů, lidských práv a osobních svobod při výkonu policejní služby a současně řeší stížnosti. Uvedl rovněž, že nad policejní činností dohlíží soudy a úřad prokurátora, který bdí nad vyšetřováním trestné činnosti policie, aby uvedl, že v Ázerbájdžánu formálně existují i specializované instituce mající bojovat s korupcí. Dle žalovaného obavy žalobce z odmítnutí spolupráce s tajnou policií nejsou reálné, žalobce nebyl vystaven postihu či nebezpečí, a to i s přihlédnutím k citovaným informacím o policii. Uzavřel, že v zemi původu žalobce aktuálně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jímž by mohl být žalobce bezprostředně zasažen, a jeho vycestování do země původu je tak možné.

III. Obsah žalob

11. Žalobce napadené rozhodnutí zpochybnil včasnou žalobou, v níž obecně namítá, že žalovaný porušil ustanovení § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu a dále porušil ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu. Navrhl jeho zrušení.
12. Prostřednictvím ustanovené právní zástupkyně žalobce v doplnění žaloby:
 - poukázal na fakt, že nedošlo ke zpochybnění jeho osobního příběhu, a proto měl žalovaný zjistit skutkový stav věci tak, aby osobní příběh žalobce buď potvrdil, nebo spolehlivě vyvrátil. Měl za to, že této povinnosti žalovaný nedostal a své závěry v napadeném rozhodnutí dostatečně neodůvodnil. Jeho kategorický závěr o absenci hrozby vážné újmy nemůže obstát;
 - zdůraznil, že se žalovaný nikterak nezabýval postavením a fungováním tajných služeb v zemi původu a opětovně zkoumal situaci v zemi původu žalobce pouze obecně, bez náležité individualizace a bez vztahu ke skutečnostem uváděným žalobcem;
 - odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, kvalifikační směrnici i příručku UNHCR, přičemž trval na tom, že v případě návratu do země původu mu hrozí reálné riziko vyhrožování a pronásledování ze strany tajné policie, jejíž výhrůžky byly vedeny i směrem k nezletilému synovi žalobce, jakož i ponižujícímu a diskriminačnímu zacházení ze strany muslimů pro své křesťanské vyznání;
 - domníval se, že v případě návratu se nevyhne vězení, přičemž zdůraznil, že bratr jeho manželky spolupracuje s tajnými službami a s žalobcem není v přátelském postavení;
 - zprávám, které si žalobce zajistil, žalobce vytkl jejich obecnost, přičemž z nich však vyplývá pronásledování křesťanů v zemi původu žalobce;

- rovněž namítl, že se žalobce nezabýval otázkou vnitřního přesídlení.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný měl žalobu za nedůvodnou. Zdůraznil, že i dle odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 Azs 81/2021-43, žalobce neprokázal pronásledování z náboženských důvodů, proto žalovaný neměl důvod svou úvahu v otázce možného pronásledování z náboženských důvodů měnit.
14. Co se pak týče obav žalobce z pronásledování ze strany příslušníků tajných služeb, žalovaný shledal, že důvodem vycestování bylo nejednoznačné vyjádření příslušníka tajné policie, které si žalobce vyložil jako výhrůžku. Žalobce ovšem neoznačil žádnou okolnost, ze které by bylo zřejmé, že by právě kvůli nabídce spolupráce z roku 2019 měl být ohrožen, když předtím takto ohrožen nikdy nebyl. Žalovaný zdůraznil, že žalobce opustil zemi původu bez problémů a legálně. Obavy žalobce žalovaný neshledal objektivně podloženými. Žalovaný posoudil činnost policejních orgánů v Ázerbájdžánu a usoudil, že existuje možnost obracet se na konkrétní instituce v případě ohrožení ze strany policejních orgánů.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud shledal žalobu přípustnou, podanou oprávněnou osobou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“) a včasnou (§ 72 odst. 1 s.ř.s.).
16. V přezkumném řízení soudním je soud povinen zkoumat, zda vydané rozhodnutí je zákonné a bezvadné. Základním pravidlem rozhodování správních soudů je přitom přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. Rozhodování soudu totiž není dalším stupněm správního řízení.
17. Žaloba je důvodná.
18. Krajský soud považuje za nutné nejprve shrnout závěry obsažené ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 3. 2022, č. j. 5 Azs 81/2021-43, na jehož základě bylo zrušeno rozhodnutí soudu krajského, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu o neudělení mezinárodní ochrany žalobci v žádné její formě:
 - žalobcem tvrzené pronásledování v souvislosti s jeho vírou nebylo prokázáno, resp. skutečnosti, s nimiž žalobce spojoval své pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu nemají přímou souvislost s azylově relevantními důvody (spory s bratrem o byt, odchod od policie, absence dávek);
 - hodnověrnost výpovědi žalobce nebyla zpochybněna, a proto bylo povinností žalovaného přistoupit ke zjišťování skutkového stavu způsobem, jenž by mohl tvrzení žalobce o jeho pronásledování, resp. vážné újmě, potvrdit nebo vyvrátit;
 - žalovaný nedostatečně vyhodnotil opakovaný kontakt žalobce s tajnými službami, jeho intenzitu; nevyhodnotil vysvětlení žalobce, že v mezidobí několika málo měsíců

od posledního kontaktu v květnu 2019 do listopadu 2019 se připravoval na vycestování s celou rodinou a sháněl finanční prostředky;

- žalovaný nedostatečně odůvodnil své závěry, resp. nedostatečně zjistil skutkový stav v otázce tvrzené vážné újmy (§14a zákona o azylu). Konstatování, že příslušníci tajných služeb žalobci přímo nevyhrožovali a že v zemi původu žalobce pobýval ještě do listopadu 2019, kdy vycestoval, přičemž v mezidobí žádné problémy neměl, jakož i úvahu o rozložení incidentů do dlouhého časového období, nepovažoval Nejvyšší správní soud za dostatečné, neboť dílem nemají oporu ve spise, resp. v (ne)provedeném dokazování, dílem jsou nesrozumitelná. Nejvyšší správní soud nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, že žalobci nebylo přímo vyhrožováno, pokud žalobce vnímal zmínku osoby o jeho synovi při odmítnutí spolupráce jako výhrůžku;
- Nejvyšší správní soud uložil žalovanému, aby v naznačených intencích vedl pohovor a posoudil výpověď žalovaného v kontextu se zprávami o zemi původu, přičemž vytkl žalovanému, že se nikterak nezabýval otázkou a postavením tajných služeb a jejich fungováním v zemi původu. Zkoumal toliko obecnou bezpečnostní situaci bez vztahu ke skutečnostem, které žalobce uváděl.

19. Na základě výtek kasačního soudu se žalovaný v navazujícím řízení jal doplnit skutkový stav doplňujícím pohovorem a zprávou o zemi původu týkající se fungování policie v zemi původu.
20. Stěžejní v projednávané věci byl jednoznačně vyjádřený závěr Nejvyššího správního soudu o tom, že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění v otázce postavení a fungování tajných služeb v Ázerbájdžánu tak, aby žalovaný mohl v kontextu s nově získanými informacemi vyhodnotit výpověď žalobce (jíž považoval za hodnověrnou) ve vztahu k jím vnímanému vyhrožování ze strany příslušníků tajné policie z pohledu důvodu pro udělení mezinárodní ochrany předpokládaného v §14a zákona o azylu.
21. Takto si žalovaný zajistil informaci OAMP označenou jako „Policie: obecné informace, zákonný rámec, ochranné mechanismy a kapacity“ ze dne 31. 8. 2020. Dle krajského soudu nicméně citovaný podklad poskytl žalovanému pouze obecné informace o fungování státní policie.
22. Z informací se dozvídáme o problematických aspektech činnosti policie, přičemž úroveň její činnosti se liší napříč regiony i jednotlivými složkami. Zjišťujeme, že dopravní policie vymáhá dopravní pravidla nekonzistentně či že v oblasti domácího násilí bývá efektivita policejního vyšetřování nízká. Též zjistíme, že v některých případech padla obvinění z velmi tvrdého přístupu policie, který měl vést podle aktivistů k nedůvěře a propasti mezi bezpečnostními složkami a běžnými občany. Podle zpráv k tomu přispívá i korupce, a to včetně tzv. malé korupce; předpisy nejsou dodržovány ve všech politicky motivovaných procesech. Informace rovněž konstatuje existenci zvláštního odboru vnitřního vyšetřování v rámci ministerstva vnitra, jehož kompetencí je dohled nad dodržováním zákonů, lidských práv a osobních svobod při výkonu policejní služby a současně řeší stížnosti. Nad policejní činností dohlíží soudy a úřad prokurátora, který vyšetřuje trestnou činnost policie. Informace je pak zakončena sdělením o formální existenci specializované instituce mající bojovat s korupcí.

23. Krajský soud při vší snaze ve výše citovaném obsahu nově zajištěných informací o zemi původu nespatřuje ani náznak informací týkajících se tajných služeb v Ázerbájdžánu. Musí spíše konstatovat, že ve výše citovaných informacích jakékoliv informace o tajných službách absentují.
24. Doplnění skutkového stavu tak, jak je realizoval žalovaný, proto krajský soud shledává neuspokojivým. A neuspokojivá je pak logicky i konkluze žalovaného, jenž z takto zjištěných informací dovozuje, že výhrůžky ze strany tajné policie v případě žalobce jsou zveličenými spekulacemi. Žalovaný totiž v napadeném rozhodnutí opětovně *implicite* shledává výpověď žalobce konzistentní a hodnověrnou, a to i po doplnění pohovoru stran jeho kontaktů s tajnými službami. Přesto k fungování a postavení tajných služeb v Ázerbájdžánu nezajišťuje žádné podrobnosti tak, aby v jejich kontextu mohl posoudit relevantnost vyhrožování žalobci z pohledu zákona o azylu. Žalovaný naopak uzavírá, že sám žalobce působil v minulosti jako policista a nebyl politicky aktivní, přičemž z citovaných zpráv má dle žalovaného vyplývat, že existuje možnost obracet se na konkrétní instituce v případě ohrožení ze strany policejních orgánů. Následně žalovaný již jen opětovně poukazuje na časovou prodlevu, která uplynula mezi posledním kontaktem žalobce s tajnými složkami v květnu 2019 a jeho odcestováním v listopadu 2019, přičemž z absence problémů v daném časovém úseku a nekomplikovaným vycestováním činí závěr o absenci azylově relevantního vyhrožování, resp. jeho zveličování žalobcem. Žalovaný tedy bez dalšího opakuje svou úvahu z prvního rozhodnutí ze dne 13. 11. 2020, jejíž nedostatečnost mu přitom byla vyčtena ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu.
25. Žalovaný ani nyní neosvětluje, jak fungují tajné složky v zemi původu žalobce a zda lze sdělení příslušníka tajných služeb týkající se syna žalobce, jež žalobce subjektivně vnímal jako výhrůžku, v konkrétním individuálním případě žalobce za vyhrožování považovat. V souzené věci měla být žalovaným nezpochybněná výhrůžka posouzena co do své intenzity a důvodnosti v kontextu působení tajných služeb v Ázerbájdžánu, tak, aby bylo možno v daném případě dovodit její způsobilost aktivovat § 14a zákona o azylu. Nepostačí tak holé konstatování žalobce o tom, že výhrůžka je žalovaným zveličována a že byla učiněna v širším (blíže nespecifikovaném) kontextu.
26. Nové zprávy o zemi původu týkající se fungování policie podávají zcela obecné informace o (ne)fungování státní policie, jakož i o tom, že je lidmi vnímána jako zkorumpována. Takováto informace není s to v případě žalobce osvětlit potřebné a chtěné. Ani sdělení o existenci „zvláštního odboru vnitřního vyšetřování v rámci ministerstva vnitra, jehož kompetencí je dohled nad dodržováním zákonů, lidských práv a osobních svobod při výkonu policejní služby“ do předmětné věci „nové světlo“. Žalovaným nově získané informace o zemi původu a doplnění skutkového stavu nemůže krajský soud považovat za dostatečné.
27. S ohledem na shora uvedené dospěl zdejší soud k závěru, že žalovaný opětovně porušil § 3 správního řádu, neboť nedostatečně zjistil skutkový stav v takové míře, aby si mohl bez jakýchkoli pochybností učinit přesvědčivý úsudek ohledně naplnění či nenaplnění podmínek pro udělení jakékoliv formy mezinárodní ochrany žalobci. Žalovaný dostatečně

nerespektoval předchozí závazný právní názor, pokud jde o posouzení otázky, zda jsou obavy žalobce z možné reakce příslušníků tajných služeb na odmítnutí jeho spolupráce relevantní z pohledu mezinárodní ochrany. V průběhu předchozího řízení o žádosti žalobce se přitom ukázalo, že nelze zcela vyloučit, že by kontakt a sdělení „podívej, máš syna“ bylo s to v žalobci vyvolat důvodné obavy z nebezpečí vážné újmy. K tomuto bylo zapotřebí relevantních informací o zemi původu ohledně fungování tajných služeb tak, aby na jejich základě mohlo býti náležitě usouzeno, zda žalobci opravdu hrozí nebezpečí předpokládané zákonem o azylu.

28. Těmto požadavkům však nové rozhodnutí žalovaného vyhovuje pouze částečně. Žalovaný provedl pohovor, v němž se zaměřil na dosavadní kontakty s tajnou službou. Nezajistil si však dostatečně konkrétní informace z důvěryhodných a pestrých zdrojů stran existence, fungování a postavení tajných služeb v Ázerbájdžánu, přičemž jím zajištěné informace přinášejí toliko povšechné údaje o vybraných otázkách (ne)fungování státní policie.
29. Krajský soud si je vědom citlivosti informací, k jejichž doplnění Nejvyšší správní soud žalovaného zavázal, je ovšem nucen uzavřít, že žalovaný v této oblasti nevyvinul žádné, natož maximální úsilí, za účelem dostatečného zjištění sletového stavu a respektování závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Jeho postup nemůže krajský soud aprobovat, neboť žalovaný na řádné doplnění skutkového stavu zcela rezignoval.
30. Rozhodnutí žalovaného je kvůli tomu stále nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Krajský soud upozorňuje žalovaného, že v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. správní orgán váže právní názor, který krajský soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku.
31. V dalším řízení proto žalovaný bude muset znovu posoudit důvodnost žádosti žalobce. Bude třeba, aby si již tentokrát z více objektivních a objektivizovaných zdrojů obstaral dostatek a ověřil informace o působení tajných složek informací, které se budou věnovat jejich reálným podmínkám, fungování a postavení v zemi původu žalobce, přičemž předestřený azylový příběh posoudí v kontextu takto získaných informací. Učiní řádný úsudek o intenzitě a možným dopadům výhrůžky dle azylového příběhu žalobce, to vše při plném respektu k zásadě „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Existenci či absenci pronásledování, resp. hrozby vážné újmy, odůvodní i jinak, než stále opakovanou úvahou o dlouhém časovém úseku mezi posledním kontaktem tajných služeb a vycestováním žalobce a jeho rodiny, nekomplikovaným vycestováním žalobce a skutečností, že žalobce byl ze strany tajných služeb osloven již v minulosti, kdy problémy neměl, jak mu ostatně již vytkl Nejvyšší správní soud.
32. Pro úplnost krajský soud dodává, že v kontextu azylového příběhu žalobce nepovažuje bez dalšího za rozhodné, že v Ázerbájdžánu formálně existují instituce, na které by se mohl obrátit, pokud by měl problémy s policií. Jednak z informací o zemi původu, z níž žalovaný dané čerpá, vyplývá, že se jedná o řešení problému s policií státní, přičemž je poměrně silně poukazováno na přítomnost korupce v Ázerbájdžánu, jednak posuzování dostupnosti prostředků vnitřní ochrany je namístě až poté, co žalovaný dospěje k jednoznačnému závěru, že žadateli hrozí pronásledování nebo vážná újma. Dostupnost těchto prostředků totiž nelze hodnotit abstraktně, tj. bez ohledu na konkrétní okolnosti

daného případu. Nestačí pouze odkázat na formální existenci určitých prostředků nápravy. Je naopak nutné posuzovat jejich reálné uplatňování.

VI. Závěr a náklady řízení

33. Krajský soud tedy ze všech shora popsanych skutečností zrušil napadené rozhodnutí, aniž by nařizoval ve věci jednání, a to z důvodů předpokládaných v § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Současně věci vrátil žalovanému k dalším řízením podle § 78 odst. 4 s. ř. s., v němž bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku podle § 78 odst. 5 s. ř. s. S ohledem se na výše uvedené, krajský soud nevypočítával všechny žalobní námitky žalobce.
34. O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť ač žalobce byl v řízení procesně úspěšný, z obsahu spisu vyplývá, že mu žádné náklady v souvislosti s tímto řízením nevznikly.
35. Žalobci byla v řízení o žalobě podepsaným soudem ustanovena zástupkyní pro řízení advokátka. Krajský soud ustanovené zástupkyni přiznal odměnu za dva úkony právní služby - převzetí a příprava zastoupení a doplnění žaloby [§ 11 odst. 1 písm. b) a písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů] v celkové výši 6 200 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 ve spojení s § 12 odst. 4 advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Ustanovená advokátka není plátcem daně z přidané hodnoty a její odměna činí celkem částku ve výši 6 800 Kč. Tato částka jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení.

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Ostrava 11. ledna 2023

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně